

LBRIS

The Return
Nicholas Sparks

We know
books

Copyright © 2020 Willow Holdings, Inc.

www.nicholassparks.com

Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@lira.ro
www.lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Întoarcerea acasă
Nicholas Sparks

Copyright © 2022 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Rodica Bogdan
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPARKS, NICHOLAS

Întoarcerea acasă / Nicholas Sparks
trad. din lb. engleză: Diana Dorobanțu
București: Lira, 2022

ISBN 978-606-33-8936-8

I, Dorobanțu, Diana (trad.)

821.111

NICHOLAS SPARKS

Întoarcerea acasă

Traducere din limba engleză
Diana Dorobanțu

LITERA
București

capitolul 1

2014

Am observat-o pentru prima oară pe fata care mergea pe lângă casa mea a doua zi după ce m-am mutat. În următoarea lună și jumătate, am văzut-o trecând pe acolo de câteva ori pe săptămână, cu capul aplecat și umerii lăsați. Multă vreme, nu ne-am adresat nici un cuvânt.

Bănuiam că era adolescentă – ceva din felul în care se comporta sugera că se lupta cu două sentimente combinate care o copleșeau, cel al stimei de sine scăzute și cel al iritabilității față de lumea din jur –, dar la 32 de ani ajunsesem la vârsta la care îmi era aproape imposibil să-mi dau seama. În afară de faptul că îi remarcasem părul lung și castaniu și ochii mari, singurul lucru pe care îl știam sigur despre ea era că locuia în parcul de rulote care se alfa mai sus pe stradă și că îi plăcea să meargă pe jos. Sau, mai probabil, trebuia să meargă pe jos deoarece nu avea mașină.

Cerul de aprilie era senin, temperatura în jur de douăzeci și unu de grade și vântul adia suficient cât să poarte aroma îmbătătoare a florilor. Cornii și azaleele din curte aproape înfloriseră peste noapte, încadrând aleea de pietriș care șerpuia pe lângă casa bunicului aflată chiar lângă New Bern, Carolina de Nord, o proprietate pe care o moștenisem recent.

Iar eu, Trevor Benson, de profesie medic în convalescență și veteran cu dizabilități, așezam bile de naftalină dintr-o cutie de-a lungul verandei din față, lamentându-mă că nu așa îmi propusesem să-mi petrec dimineața. Problema cu treburile din jurul casei este că nu știi

niciodată când termini, pentru că întotdeauna poate apărea altceva... sau pentru că amenajarea unei case vechi s-ar putea să nu merite.

Casa - am folosit termenul în sens larg - nu arăta prea grozav și anii își pusese rămpa asupra ei. Bunicul o construise el însuși după ce se întorsese din cel de-al Doilea Război Mondial și, deși putea construi lucruri durabile, nu era prea talentat când venea vorba de aspect. Casa era un dreptunghi cu verande în față și în spate - două dormitoare, o bucătărie, o sufragerie și două băi; lemnul de cedru din laterale se decolorase de-a lungul anilor într-un cenușiu-argintiu, semănând cu părul bunicului meu. Acoperișul era peticit, aerul pătrundea prin ferestre când erau închise, iar podeaua bucătăriei se înclina astfel încât, dacă se vărsa un lichid, se transforma într-un râu minuscul care curgea spre ușa ce ducea la veranda din spate. Îmi place să cred că acest lucru făcea curățenia mai ușoară pentru bunicul, care a locuit singur în ultimii 30 de ani din viață.

Totuși, proprietatea era specială. Avea mai mult de șase acri, pe care se mai aflau un hambar vechi, ușor înclinat și un șopron destinat apiculturii - unde bunicul recolta mierea - și toate florile cunoscute, inclusiv trifoi și flori sălbatice. De acum și până la sfârșitul verii, proprietatea semăna cu o explozie de artificii la nivelul solului. Era așezată pe pârâul Brices, a cărui apă întunecată și sălcie curgea atât de lin, încât deseori reflecta cerul ca o oglindă. Apusurile de soare transformau pârâul într-un amestec de nuanțe de vișiniu, roșu, portocaliu și galben, în timp ce razele estomplate străpungeau perdeaua de mușchi spaniol care îmbrăca ramurile copacilor.

Albinele iubeau acest loc, ceea ce își dorise și bunicul care sunt destul de sigur că iubea albinele mai mult decât pe oameni. Pe proprietate erau aproximativ douăzeci de stupi; fusese apicultor cu jumătate de normă toată viața și de multe ori mi se părea că stupii erau în stare

mai bună decât casa sau hambarul. Am verificat stupii de câteva ori de la sosirea mea aici și, deși era încă începutul sezonului, coloniile erau sănătoase după părerea mea.

Populația de albine creștea rapid, așa cum se întâmpla întotdeauna primăvara - de fapt, dacă ascultam cu atenție, le puteam auzi bâzâind -, și le lăsasem în treaba lor. În schimb, îmi petrecusem cea mai mare parte a timpului pentru a face din nou casa locuibilă. Am curățat dulapurile, lăsând deoparte câteva borcane de miere care trebuiau păstrate și aruncând restul: o cutie de biscuiți râncezi, borcane aproape goale de unt de arahide și jeleu și un sac de mere uscate. Sertarele erau ticsite cu lucruri inutile - cuptoare expirate, lumânări pe jumătate folosite, magneți și pixuri care nu funcționau, pe toate le-am aruncat la gunoi. Frigiderul era aproape gol și surprinzător de curat, fără produsele mucegăite sau mirosurile dezgustătoare la care m-aș fi așteptat. Am scos o tonă de gunoi din casă - cea mai mare parte a mobilierului avea o jumătate de secol, iar bunicul avusese o mică problemă cu depozitarea obiectelor - apoi am angajat mai multe echipe pentru a face munca mai grea. Adusesem un constructor să renoveze una dintre băi; un instalator să repare scurgerea de la robinetul din bucătărie; am rașchetat și șlefuit podelele și am zugrăvit; și, nu în ultimul rând, am înlocuit ușa din spate. Avea tocul crăpat și fusese blocată. Apoi, după ce am adus o echipă să facă o curățenie generală, mi-am conectat laptopul la wi-fi și am ales niște mobilă pentru sufragerie și dormitor, precum și un televizor nou pentru sufragerie. Televizorul existent avea o antenă care semăna cu niște urechi de iepure și era de dimensiunea unei lăzi cu comori. Fondul comercial a refuzat donația mobilierului bunicului, în ciuda argumentului meu că putea fi considerat obiect de antichitate, așa că a ajuns la groapa de gunoi.

Totuși, veranda era într-o stare relativ bună și mi petreceam majoritatea diminetilor și serilor acolo. Așa am ajuns la bilele de naftalină. Primăvara în sud nu sunt doar flori, albine și apusuri spectaculoase, mai ales când locuiești în apropierea unui pârau, în mijlocul sălbăticiiei. Deoarece recent fusese mai cald decât de obicei, începuseră să se trezească șerpii din hibernare. Când am ieșit din casă în acea dimineață, am observat unul mare pe veranda din spate. După ce m-am speriat de moarte, vârsând jumătate de cafea pe cămașă, m-am întors rapid în casă.

Habar n-aveam dacă șarpele era veninos sau de ce fel era. Nu sunt un expert în tipologia șerpilor. Dar, spre deosebire de unii oameni – precum bunicul, de exemplu –, nici nu voiam să-l omor. Voiam doar să stea departe de casa mea și să trăiască acolo. Știam că șerpii fac lucruri utile – cum ar fi să omoare șoareci, pe care îi auzeam noaptea scormonind prin pereți. Sunetul mă înfiora; în ciuda faptului că îmi petrecusem verile aici când eram copil, nu eram obișnuit să trăiesc la țară. M-am considerat întotdeauna mai mult orășean, ceea ce și fusesem, până la explozia care îmi zdruncinase nu numai întregul univers, ci și pe mine. De aceea mă aflam în convalescență, în primul rând, dar voi spune mai multe despre asta mai târziu.

Deocamdată însă, să revenim la șarpe. În timp ce îmi schimbam cămașa, mi-am amintit vag că bunicul folosea naftalină pentru a ține șerpii la distanță. Era convins că naftalina avea puteri magice de a respinge tot felul de ființe – lilieci, șoareci, insecte și șerpi – și, în consecință, cumpăra așa ceva. Am descoperit o grămadă în hambar și, gândindu-mă că bunicul știa el ceva, am luat o cutie și am început să împrăstii din belșug în jurul casei, mai întâi în spate și pe laterale și, în final, în față.

Asta făceam când am observat-o din nou pe fata care mergea pe drumul ce trecea pe lângă casă. Era

îmbrăcată în blugi și tricou, iar când mi-am ridicat privirea, trebuie să fi simțit că o studiam, pentru că ni s-au întâlnit privirile. Nu a zămbit și nici nu mi-a făcut cu mâna; în schimb, și-a aplecat capul, încercând să-mi ignore prezența.

Am ridicat din umeri și m-am întors la activitatea mea, dacă împrăștierea bilelor de naftalină ar putea fi considerată chiar o activitate. Totuși, dintr-un anumit motiv, m-am trezit gândindu-mă la parcul de rulote unde locuia. Era la capătul drumului, la aproximativ doi kilometri distanță. Din curiozitate, mă plimbam pe acolo la scurt timp după ce ajunseseam în oraș. Îmi venise ideea încă de la ultima vizită și cred că voiam să aflu cine îmi erau noii vecini. Primul meu gând când am văzut locul respectiv a fost că locuința bunicului meu părea Taj Mahal, prin comparație. Șase sau șapte rulote vechi și decrepite păreau să fi fost aruncate la întâmplare pe un loc mizerabil; în colțul îndepărtat se aflau resturile unei alte rulote care arsesse, rămânând doar o coajă neagră, parțial topită, care nu fusese luată de acolo. Între rulote, erau haine atârinate între niște pari înclinați. Niște pui costelivi ciuguleau într-o cursă cu obstacole printre electrocasnice și piese de mașini ruginite, evitând doar un pitbull feroce legat cu lanțul de o bară de protecție abandonată. Câinele avea dinții ca niște bucăți de slănină și lătra atât de feroce când mi-a simțit prezența, încât începuse să scuipe bale, făcând spume la gură. Îmi aduc aminte că m-am gândit: „Nu este un câine draguț“. O parte din mine se întreba de ce ar alege cineva să locuiască într-un astfel de loc, dar deja știam răspunsul. Întorcându-mă spre casă, mi s-a făcut milă de chiriași, apoi m-am muștrătat că fusese snob, știind că eram mai norocos decât majoritatea, cel puțin când venea vorba de bani.

– Locuiești aici? am auzit o voce întrebându-mă.

Când mi-am ridicat privirea, am văzut-o pe fată. Făcuse câțiva pași în spate și stătea la câțiva metri, păstrând clar distanța, dar era suficient de aproape pentru a observa că avea obrajii acoperiți cu pistrii și era atât de palidă încât părea translucidă. Am sesizat că avea câteva vânătăi pe brațe, ca și când s-ar fi lovit. Nu era neapărat frumoasă și avea ceva ce-mi dădea senzația de neterminat, ceea ce m-a făcut să mă gândesc din nou că era la vârsta adolescenței. Privirea ei îngrozită îmi sugera că era gata să o rupă la fugă dacă așa fi făcut cea mai mică mișcare spre ea.

- Acum da, am spus zâmbind. Dar nu știu cât voi rămâne.

- Bătrânul a murit. Cel care locuia aici. Numele lui era Carl.

- Știu. A fost bunicul meu.

- Oh! Își băgă o mână în buzunarul din spate. Îmi dădea miere.

- Pare stilul lui.

Nu eram sigur dacă era adevărat, dar considerasem că era ceea ce trebuia să spun.

- Obișnuia să mănânce la Trading Post, spuse ea. Era mereu drăguț.

Slow Jim's Trading Post era unul dintre acele magazine universale dărăpănate, atât de întâlnite în Sud și avea mai mulți ani decât mine. Bunicul obișnuia să mă aducă acolo de fiecare dată când veneam în vizită. Avea dimensiunea unui garaj pentru trei mașini cu o verandă acoperită în față și acolo se vindea orice, de la gaz, până la lapte și ouă, echipamente de pescuit, momeală vie și piese auto. În față erau niște pompe de benzină demodate - nu se accepta nici plata cu cardul, nici numerar - și un grătar pe care se prepara mâncare caldă. Odată, îmi aduc aminte că găsisem o pungă de soldați de jucărie din plastic, între o pungă de bezele și o cutie cu ace de pescuit. Nu prea avea logică felul în care erau expuse

produsele pe rafturi sau pe pereți, dar întotdeauna am crezut că era unul dintre cele mai grozave magazine pe care le văzusem.

- Lucrezi acolo?

Dădu din cap arătând spre cutia pe care o țineam în mână.

- De ce pui bile de naftalină în jurul casei?

Mă holbam la cutie, dându-mi seama că uitasem că o țineam în mână.

- Era un șarpe pe verandă azi-dimineață. Am auzit că bilele de naftalină îi îndepărtează.

Își strânse buzele înainte de a face un pas înapoi.

- Bine, atunci. Voiam doar să știu dacă acum locuiești aici.

- Apropo, eu sunt Trevor Benson.

La auzul numelui meu, mă privi cu atenție. Își făcu curaj să mă întrebe ce era evident.

- Ce s-a întâmplat cu fața ta?

Știam că se referea la cicatricea subțire care se întindea de la rădăcina părului până la maxilar, ceea ce îmi reconfirma cât era de tânără. De obicei, adulții nu ar întreba așa ceva. În schimb, s-ar preface că nu observă.

- A explodat un mortar în Afganistan. Acum câțiva ani.

- O! exclamă ea. Se frecă la nas cu dosul palmei. Te-a durut?

- Da.

- O! exclamă ea din nou. Cred că voi pleca acum.

- Bine, am spus eu.

Porni din nou spre drum, apoi se întoarse brusc.

- Nu o să mergă, strigă ea.

- Ce nu o să mergă?

- Bilele de naftalină. Șerpilor nu le pasă de naftalină.

- Ești sigură de asta?

- Știe toată lumea.

„Spune-i asta bunicului meu”, m-am gândit eu.

- Atunci, ce ar trebui să fac dacă nu vreau șerpi pe veranda mea?

Părea să-și cântărească răspunsul.

- Poate că ar trebui să locuiești undeva unde nu există șerpi.

Am răs. Era ciudată, cu siguranță, dar mi-am dat seama că era pentru prima oară când râdeam de când mă mutasem aici, poate prima oară când râdeam de câteva luni.

- Îmi pare bine să te cunosc.

O priveam îndepărtându-se și am fost surprins când a făcut o ușoară piruetă.

- Sunt Callie, strigă ea.

- Îmi pare bine să te cunosc, Callie.

Când, în cele din urmă, mi-a dispărut din raza vizuală, acoperită de azalee, am început să mă gândesc dacă să continui să împrăștiu bilele de naftalină. Habar n-aveam dacă avea dreptate sau nu, dar până la urmă am ales să mă opresc. Aveam chef de o limonadă și voiam să stau pe veranda din spate și să mă relaxez, chiar și doar pentru că psihiatrul meu îmi recomandase să mă relaxez cât încă mai puteam.

Îmi spusese că mă va ajuta să țin *Întunericul* departe.

Psihiatrul meu folosea uneori un limbaj metaforic precum *Întunericul* pentru a descrie PTSD, cunoscută și sub denumirea de tulburare de stres posttraumatic. Când l-am întrebat de ce, mi-a explicat că fiecare pacient este diferit și că o parte a meseriei sale este să găsească cuvinte care reflecte cu exactitate starea de spirit și sentimentele pacientului într-un mod care să-l conducă pe drumul lin spre recuperare. De când lucra cu mine, se referea la PTSD-ul meu ca *tulburare, problemă, luptă, efectul flutur, dereglare emoțională, declanșatorul sensibilității* și, desigur, *Întunericul*. Asta făcea ca ședințele noastre să fie mereu interesante și trebuie să admit că *Întunericul*

este o descriere la fel de exactă ca oricare dintre celelalte a felului în care simt. Pentru mult timp după explozie, starea mea de spirit a fost *întunecată*, la fel de neagră ca și cerul nopții fără stele sau lună, chiar dacă nu-mi dădeam seama pe deplin de ce. La început, mă încăpățânam să neg că aș fi suferit de PTSD, dar, din nou, întotdeauna am fost încăpățânat.

Cu toată sinceritatea, furia, depresia și insomnia erau perfect de înțeles pentru mine la acea vreme. De fiecare dată când mă priveam în oglindă, îmi aminteam ce se întâmplase pe aerodromul din Kandahar pe 9 septembrie 2011, când o rachetă îndreptată spre spitalul unde lucram explodase lângă intrare, la doar câteva secunde după ce ieșisem din clădire. Alegerea cuvintelor mele este puțin ironică, întrucât să mă privesc în oglindă nu mai este la fel ca înainte. Mi-a orbit ochiul drept, ceea ce înseamnă că nu mai percep bine distanțele. Dacă îmi privesc imaginea în oglindă, mă simt puțin ca și când aș privi cum înoată peștii prin *screensaver*-ul vechilor computere - sunt aproape reali, dar nu chiar. Și chiar dacă aș fi fost în stare să trec peste asta, celelalte răni erau la fel de evidente ca un steag solitar înfipt în vârful muntelui Everest. Am menționat deja cicatricea de pe față, iar șrapnelul mi-a marcat corpul cu o rană în formă de lună. Degetul mic și inelarul de la mâna stângă mi-au fost spulberate - cu atât mai grav din moment ce sunt stângaci - și mi-am pierdut și urechea stângă. Credeți sau nu, această lipsă mă deranja cel mai mult la aspectul meu. Capul unui om nu arată natural fără o ureche. Arătam ciudat de asimetric și abia în acel moment mi-am apreciat cu adevărat urechea. În rarele ocazii când m-am gândit la urechi, a fost întotdeauna referitor la sunete. Dar dacă încercați să purtați ochelari de soare având o singură ureche, veți înțelege de ce resimțeam atât de acut această pierdere.

Încă nu am menționat leziunile coloanei vertebrale, ceea ce a însemnat că a trebuit să învăț să merg din nou, sau durerile de cap înfiorătoare care au persistat luni întregi, toate acestea transformându-mă într-o epavă. Dar medicii buni de la Walter Reed m-au reparat. Ei bine, cel puțin o bună parte din mine, în tot cazul. Imediat ce am putut să merg din nou, atenția mi s-a îndreptat către vechea universitate, „Johns Hopkins“, unde se efectuau intervențiile chirurgicale estetice. Acum am o ureche protetică – atât de bine făcută, încât nu-ți poți da seama că este falsă – și ochiul meu pare normal, chiar dacă este complet inutil. Nu au putut face prea multe în ceea ce privește degetele – deja deveniseră îngrășământ în Afganistan –, dar un chirurg plastician reușise să diminueze dimensiunea cicatricei faciale până la linia subțire, albă, care este acum. Este vizibilă, dar copiii nu se sperie când mă văd. Îmi place să-mi spun că îmi conferă personalitate, că sub suprafața omului suav și nonșalant din fața voastră se află un om curajos cu trăiri intense, care a supraviețuit unui pericol real. Sau ceva de genul ăsta.

Totuși, pe lângă corp, mi-a fost aruncată în aer întreaga viață, inclusiv cariera. Nu știam ce să fac cu mine sau cu viitorul meu, nu știam cum să mă descurc cu flashback-urile, sau cu insomnia, sau cu furia, sau cu oricare dintre celelalte simptome înnebunitoare asociate cu PTSD. Lucrurile merseseră din rău în mai rău, până când atinsesem limita de jos – gândiți-vă la un chef de patru zile, după care te trezești plin de vomă –, și mi-am dat seama, în sfârșit, că aveam nevoie de ajutor. Am găsit un psihiatru pe nume Eric Bowen, care era expert în CBT și DBT, adică în terapie comportamentală cognitivă și dialectică. În esență, atât CBT, cât și DBT se concentrează pe *comportamente* ca o modalitate de a te ajuta să controlezi sau să gestionezi ceea ce gândești sau simți. Dacă vă simțiți suprasolicitați, forțați-vă să stați drepti

în picioare; dacă vă simțiți copleșiți confruntându-vă cu o sarcină complexă, încercați să diminueți acea senzație, stabilindu-vă obiective simple, pe care le *puteți* face, cum ar fi să o luați pas cu pas și să faceți un lucru ușor și, după aceea, să-l faceți pe următorul.

Este nevoie de multă muncă pentru a vă schimba comportamentul – și există o mulțime de alte aspecte în ceea ce privește CBT și DBT –, însă încet și sigur, am început să-mi revin. Odată cu asta, am început să mă gândesc la viitor. Doctorul Bowen și cu mine discutam despre tot felul de opțiuni de carieră, dar, până la urmă, mi-am dat seama că-mi lipsea practicarea medicinei. Am contactat Universitatea „Johns Hopkins“ și am depus cerere pentru încă un rezidențiat. De data aceasta, în psihiatrie. Cred că Bowen a fost măgulit de acest lucru. Pe scurt, s-au tras niște sfori – poate pentru că mai fusem acolo înainte, poate pentru că eram veteran de război – și se făcuse o excepție. Am fost acceptat ca rezident în psihiatrie, începând din iulie. Nu mult după ce am primit felicitările pentru admitere din partea universității, am aflat că bunicul avusese un accident vascular cerebral. Se întâmplase în Easley, Carolina de Sud, un oraș pe care nu-l mai auzisem menționându-l niciodată. Mi s-a sugerat să merg repede la spital, întrucât nu mai avea mult timp de trăit.

Nu puteam înțelege ce căuta acolo. Din câte știam, nu mai părăsise New Bern de ani de zile. Când am ajuns acolo și l-am găsit la spital, abia putea vorbi; tot ce putea face era să scoată câte un cuvânt din când în când. Chiar și acelea erau greu de înțeles. Mi-a spus niște lucruri ciudate, care m-au marcat, chiar dacă nu aveam nici un sens, dar nu puteam scăpa de sentimentul că încerca să-mi comunice ceva important înainte de a muri.

Fiind singurul reprezentant al familiei în viață, mi-a revenit sarcina să mă ocup de aranjamentele funerare. Eram sigur că voia să fie înmormântat în New Bern.